

ΣΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ ΤΟΝ ΪΣΚΙΟ

Στοῦ φεγγαριοῦ τὸν ἴσκιο,
κάτου ἀπὸ τὴν ἐλιά,
στὴ μέση ἀπὸ τ' ἀμπέλι
τοῦ Αὐγούστου μιὰ βραδιά,

σὲ πῆρα ἀργὰ καὶ σοῦ εἶπα
μὲ σταθερὴ φωνή:
«νόημα χαρᾶς γιὰ μένα
δὲν ἔχει πιά ἡ ζωή».

Στοῦ φεγγαριοῦ τὸν ἴσκιο,
μὲ μάτια ἐκστατικά,
ἔφαξες τὴν ψυχὴ μου
τὴν τρύπησες βραδιά,

καὶ τίποτα δὲν εἶπες.
Ἔστεκες μόνο ἀχνή,
καὶ ξάφνισμα κανένα
δὲ σοῦ ἔδειχνε ἡ μορφή.

Στοῦ φεγγαριοῦ τὸν ἴσκιο,
κάτου ἀπὸ τὴν ἐλιά,
στὴ μέση ἀπὸ τ' ἀμπέλι
τὴν ἄλλη τὴ βραδιά,

ἔφτιασα δαχτυλίδι
μὲ κλῶνο μοσκοῖτιᾶς
καὶ στῦβαλα στὸ χέρι,
στὸ χέρι τῆς καρδιάς.

«Στοῦ φεγγαριοῦ τὸν ἴσκιο
κι ἀπ' ὅλους μυστικά
σὲ σφιχτοδένω ἀπόψε
μὲ ἀξέχαστη θηλειά» ...

Στοῦ φεγγαριοῦ τὸν ἴσκιο,
κάτου ἀπὸ τὴν ἑλιά,
στὴ μέση ἀπὸ τ' ἀμπέλι
τὴν ἄλλη τὴ χρονιά,

εἶδ' ἄξαφνα, ὦ λαχτάρα,
τὸν ἄλλο μου ἀδερφό,
ποῦ σοῦ ἔπιανε τὰ χέρια,
τὰ χέρια σου τὰ δύο.

Καὶ ξέσπασε μιὰ μπόρα
στὴ νέα μου τὴν καρδιά,
καὶ κρύφιο ἀστροπελέκι
μὲ τράνταξε βαριά ...

Καὶ συλλογιέμαι τώρα,
ποῦ μ' ἔκαψε ἡ ζωὴ,
τὸ μάθημα τὸ πρῶτο,
ποῦ μοῦ ἔμαθες ἐσύ.